

W **zarzucie szóstym** wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył art. 47 karty, interpretowany w świetle art. 6 konwencji, stwierdzając, że czas trwania postępowania administracyjnego (to znaczy postępowania przed Komisją Europejską) nie był nadmierny w rozumieniu powyższych przepisów. W niniejszej sprawie postępowanie administracyjne trwało łącznie prawie 54 miesiące, wliczając postępowanie wstępne i późniejsze postępowanie w sprawie ponownego przyjęcia decyzji. Poza tym ponad dwa lata, które Komisja potrzebowała na ponowne wydanie decyzji, wydają się nadmierne. Powody wymienione przez Sąd w celu uzasadnienia czasu trwania postępowania w sprawie ponownego przyjęcia decyzji są niewystarczające i wewnętrznie sprzeczne, a poza tym naruszają w oczywisty sposób wcześniejsze orzecznictwo Sądu.

W **zarzucie siódmym** wnoszące odwołanie wskazują na naruszenie art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 i zasady równego traktowania. W szczególności Komisja podzieliła w niniejszej sprawie przedsiębiorstwa na grupy w celu ustalenia podstawowej kwoty grzywny, która miała być zastosowana do każdego przedsiębiorstwa, dążąc – jak wynika z zaskarżonej decyzji – do zachowania stosunku proporcjonalności pomiędzy średnim udziałem w rynku każdej z grup i podstawową kwotą grzywny nałożoną na pojedyncze przedsiębiorstwa należące do danej grupy. Chociaż Sąd później przyznał, że Komisja zaniżyła średni udział w rynku jednej z tych grup, co skutkowało tym, że stosunek proporcjonalności, który Komisja zamierzała utrzymać, nie został osiągnięty, to nie uznał on, że konieczne było przywrócenie tego stosunku.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 traktatu WE (Dz.U. L 123, s. 18).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 9 grudnia 2014 r. w sprawie T-85/10 Alfa Acciai/Komisja, wniesione w dniu 20 lutego 2015 r. przez Alfa Acciai SpA

(Sprawa C-87/15 P)

(2015/C 146/29)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Alfa Acciai SpA (przedstawiciele: D.M. Fosselard, adwokat, D. Slater, Solicitor, i A. Duron, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu ze względów opisanych poniżej; oraz
- wydanie ostatecznego orzeczenia, na mocy art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości, stwierdzającego nieważność decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszącej odwołanie;
- tytułem żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Trybunał uznał, że nie ma podstaw do stwierdzenia nieważności decyzji w całości – obniżenie grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie ze względów przedstawionych poniżej;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Trybunał nie wydał ostatecznego orzeczenia w niniejszej sprawie – postanowienie, iż rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie oraz skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd zgodnie z wyrokiem Trybunału;

— na koniec, obciążenie Komisji kosztami poniesionymi w postępowaniu w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym, zgodnie z art. 69 regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi następujące zarzuty na jego poparcie:

W **zarzucie pierwszym** wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 10 rozporządzenia nr 773/2004⁽¹⁾. W szczególności Sąd stwierdził, że Komisja była uprawniona do ponownego wydania decyzji zaskarżonej w postępowaniu w pierwszej instancji (zwanej dalej „decyzją”) bez konieczności wysłania wcześniej nowego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów.

W **zarzucie drugim** wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył art. 14 rozporządzenia nr 773/2004, przyjmując, że Komisja była uprawniona do ponownego wydania decyzji na podstawie przepisów rozporządzenia nr 1/2003⁽²⁾ bez umożliwienia przedstawicielom państw członkowskich bezpośredniego wysłuchania przedsiębiorstw.

W **zarzucie trzecim** wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył zasadę kolegialności. Sąd stwierdził, że Komisja była uprawniona do wydania decyzji w postępowaniu, w którym kolegium nie przyjęło całej decyzji w tym samym czasie, ale zamiast tego w dwóch częściach w dwóch różnych momentach, zakładając, że te dwie części stanowią razem pełną decyzję.

W **zarzucie czwartym** wnosząca odwołanie wskazuje na naruszenie art. 47 karty praw podstawowych, interpretowanego w świetle art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, polegające na tym, że Sąd naruszył prawo wnoszącej odwołanie do rozpatrzenia jej sprawy w rozsądnym terminie. W szczególności minęły około trzy lata pomiędzy zamknięciem pisemnego etapu postępowania i decyzją Sądu otwierającą etap ustny. Takie opóźnienie stanowi naruszenie przewidzianego w art. 47 karty prawa do skutecznego środka prawnego oraz prawa do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie. Naruszenie art. 47 karty w niniejszej sprawie jest szczególnie poważne w obliczu faktu, że wnosząca odwołanie musiała czekać ponad 14 lat, aby sąd (Sąd) rozpatrzył sprawę co do istoty, zważywszy, że pierwsza decyzja Komisji została unieważniona ze względów proceduralnych po przeprowadzeniu postępowania trwającego około siedem lat.

W **zarzucie piątym** wnosząca odwołanie wskazuje na naruszenie art. 65 traktatu EWWiS. W szczególności wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd nie uwzględnił szczególnego kontekstu traktatu EWWiS i obowiązków dotyczących ujawnienia informacji oraz niedyskryminacji, nałożonych na przedsiębiorstwa w związku z tym traktatem, co doprowadziło do błędnego zastosowania orzecznictwa Trybunału dotyczącego pojęcia kartelu. Wnosząca odwołanie podnosi, że powtórzona w czasie publikacja wykazów cen niedostosowanych do cen ustalonych w ramach kartelu spowodowała zawieszenie kartelu, którego celem było zdaniem Sądu ustalenie cen minimalnych. Niemniej jednak Sąd stwierdził, że konieczne było dalsze publicznie zdystansowanie się od kartelu.

W **zarzucie szóstym** wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 47 karty, interpretowany w świetle art. 6 konwencji, stwierdzając, że czas trwania postępowania administracyjnego (to znaczy postępowania przed Komisją Europejską) nie był nadmierny w rozumieniu powyższych przepisów. W niniejszej sprawie postępowanie administracyjne trwało łącznie prawie 54 miesiące, wliczając postępowanie wstępne i późniejsze postępowanie w sprawie ponownego przyjęcia decyzji. Poza tym ponad dwa lata, które Komisja potrzebowała na ponowne wydanie decyzji, wydają się nadmierne. Powody wymienione przez Sąd w celu uzasadnienia czasu trwania postępowania w sprawie ponownego przyjęcia decyzji są niewystarczające i wewnętrznie sprzeczne, a poza tym naruszają w oczywisty sposób wcześniejsze orzecznictwo Sądu.

W **zarzucie siódmym** wnosząca odwołanie wskazuje na naruszenie art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 i zasady równego traktowania. W szczególności Komisja podzieliła w niniejszej sprawie przedsiębiorstwa na grupy w celu ustalenia podstawowej kwoty grzywny, która miała być zastosowana do każdego przedsiębiorstwa, dążąc – jak wynika z zaskarżonej decyzji – do zachowania stosunku proporcjonalności pomiędzy średnim udziałem w rynku każdej z grup i podstawową kwotą grzywny nałożoną na pojedyncze przedsiębiorstwa należące do danej grupy. Chociaż Sąd później przyznał, że Komisja zaniżyła średni udział w rynku jednej z tych grup, co skutkowało tym, że stosunek proporcjonalności, który Komisja zamierzała utrzymać, nie został osiągnięty, to nie uznał on, że konieczne było przywrócenie tego stosunku.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 traktatu WE (Dz.U. L 123, s. 18).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 9 grudnia 2014 r. w sprawie T-90/10
Ferriere Nord SpA/Komisja, wniesione w dniu 20 lutego 2015 r. przez Ferriere Nord SpA**

(Sprawa C-88/15 P)

(2015/C 146/30)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Ferriere Nord SpA (przedstawiciele: W. Viscardini i G. Donà, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- tytułem żądania głównego, uchylenie wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 9 grudnia 2014 r. w sprawie T-90/10, w zakresie w jakim Sąd oddalił żądanie główne Ferriere Nord zmierzające do stwierdzenia nieważności całej decyzji Komisji Europejskiej C(2009) 7492 wersja ostateczna z dnia 30 września 2009 r., zmienionej i uzupełnionej decyzją C (2009) 9912 wersja ostateczna;
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności powyższych decyzji Komisji;
- pomocniczo, uchylenie wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 9 grudnia 2014 r. w sprawie T-90/10, w zakresie w jakim Sąd oddalił żądanie pomocnicze Ferriere Nord zmierzające do stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2009) 7492 wersja ostateczna z dnia 30 września 2009 r., zmienionej i uzupełnionej decyzją C (2009) 9912 wersja ostateczna i w związku z tym obniżenie grzywny ustalonej w tym wyroku;
- w konsekwencji stwierdzenie częściowej nieważności powyższych decyzji Komisji i przyjęcie obniżki grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie wyższej niż obniżka przyznana już przez Sąd;
- w każdym razie obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

I Ewidentne, wynikające z lektury akt sprawy, zniekształcenie okoliczności faktycznych i dowodów w odniesieniu do braku po stronie Komisji uprawnienia do ukarania Ferriere Nord – Niezgodny z prawem brak stwierdzenia ewidentnie wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia decyzji Komisji oraz brak uzasadnienia – Naruszenie zasad w dziedzinie ciężaru dowodu